

1. Een natuurlijk of rechtspersoon wordt door een bepaling van een verordening rechtstreeks geraakt, wanneer zij in werkelijkheid is te beschouwen als een collectief besluit, genomen ten aanzien van met name genoemde adressaten.
 2. Dat er ter uitvoering van zodanige bepaling door de nationale gezagsorganen uitvoeringshandelingen moeten worden verricht, neemt niet weg dat zij de natuurlijke of rechtspersonen waarop zij van toepassing is, rechtstreeks raakt, wanneer bedoelde uitvoering volkomen automatisch verloopt, te meer wanneer zij geen uitvoering van intermediaire nationale regelingen, doch alleen van het gemeenschapsrecht is.
 3. Volgens artikel 14 van 's Raads verordening nr. 459/68 leidt aanvaarding door de Commissie van een toezegging van de exporteur dat hij zijn prijzen zal herzien, tot beëindiging van de anti-dumpingprocedure. Het is dus niet geoorloofd dat zulk een procedure zowel met een aanvaarding als voormeld wordt besloten als met een krachtens artikel 17 der verordening door de Raad genomen besluit tot definitieve inning van het bedrag, door de Commissie als voorlopig anti-dumpingrecht vastgesteld, waarvoor de betrokken exporteur zekerheid gesteld had.
- Het argument dat zulk een combinatie goede diensten zou kunnen bewijzen om op de nakoming der toezegging toe te zien en in geval van schending te kunnen optreden, kan niet worden aanvaard: met name volgens artikel 14, lid 2, sub d, van de verordening dient de Commissie in zodanig geval het in artikel 10 bedoelde onderzoek naar de feiten te hervatten.
4. Als de Raad ter verwezenlijking van een der doelstellingen van artikel 113 van het Verdrag eenmaal een algemene regeling heeft gegeven, staat het hem niet vrij in bijzondere gevallen van de aldus vastgestelde regelen af te wijken, aangezien zulks de legislatieve systematiek van de Gemeenschap zou ondergraven en ten koste zou gaan van de gelijkheid der justitiabelen voor de wet.
 5. Volgens artikel 17 van verordening nr. 459/68 kan een besluit tot inning van de bedragen van zekerheidstelling voor het voorlopige recht slechts tezamen met de instelling van een definitief anti-dumpingrecht worden genomen.
- Dit betekent met name dat de Commissie inning van de bedragen der zekerheidstelling alleen kan voorstellen wanneer zij „een communautair optreden”, dat wil zeggen de instelling van een definitief anti-dumpingrecht, voorstelt.

In zaak 121/77,

NACHI FUJIKOSHI CORPORATION te Tokio (Japan),

NACHI (DEUTSCHLAND) GMBH te Düsseldorf (Bondsrepubliek Duitsland)

en NACHI (UK) LTD te Birmingham (Verenigd Koninkrijk),

vertegenwoordigd door L. Nagel, advocaat te Düsseldorf, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Penning, advocaat, 43, avenue du Dix-Septembre,

verzoeksters,

tegen

de RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door H.-J. Lambers, directeur van de juridische dienst van de Raad, als gemachtigde, bijgestaan door A. Deringer, advocaat te Keulen, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij J. N. Van den Houten, Europese Investeringsbank, 2, place de Metz

en

FEBMA (Federation of European Bearing Manufacturers' Associations) te Frankfurt, vertegenwoordigd door D. Ehle, advocaat te Keulen, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij mevrouw J. Housse, deurwaarder, 21, rue Aldringen,

gevoegde partij,

waarin de vernietiging is gevorderd van verordening nr. 1778/77 van de Raad van 26 juli 1977 (PB L 196, van 1977, blz. 1) houdende instelling van een anti-dumpingrecht op kogellagers en kegellagers, van oorsprong uit Japan,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: H. Kutscher, president, J. Mertens de Wilmars en Mackenzie Stuart, kamerpresidenten, A. M. Donner, P. Pescatore, M. Sørensen, A. O'Keefe, G. Bosco en A. Touffait, rechters,

advocaat-generaal: J.-P. Warner
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop, de conclusies alsook de middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — Feiten en procesverloop

a) *Verordenend kader*

In 's Raads verordening nr. 459/68 van 5 april 1968 betreffende beschermende maatregelen tegen de toepassing van dumping en de toekenning van premies of subsidies door landen die geen lid zijn van de Europese Economische Gemeenschap (PB L 93 van 1968, blz. 1) — gewijzigd bij verordening nr. 2011/73 van de Raad van 24 juli 1973, PB L 206 van 1973, blz. 3 — is bepaald volgens welke modaliteiten en met inachtneming van welke procedure er anti-dumpingmaatregelen worden voorbereid. Tot het nemen van die maatregelen is de EEG bevoegd vanwege het feit dat de Lid-Staten in artikel 113 van het Verdrag ten deze hun eigen bevoegdheden hebben overgedragen. Het EEG-systeem is hetzelfde als dat van de anti-dumpingcode van de GATT (1. UN Treaties Series, Vol. 651, nr. 840, blz. 321 e.v.; 2. PB L 305 van 1968, blz. 12).

In overeenstemming met de GATT-bepalingen is in artikel 2 der verordening vastgesteld dat, wil er op een produkt een anti-dumpingrecht worden geheven, a) er met betrekking tot dat produkt sprake van dumping moet zijn, terwijl b) het op de markt van de Gemeenschap brengen van het produkt een aanmerkelijke schade voor een gevestigde bedrijfstak van de Gemeenschap moet veroorzaken of dreigen te veroorzaken dan wel een aanzienlijke vertraging bij de oprichting van zulk een bedrijfstak. Volgens artikel 3 wil dumping zeggen dat de prijs van het produkt „bij uitvoer naar de Gemeenschap lager is dan de vergelijkbare prijs die bij normale handelstransacties gebruikelijk is . . . in het land van oorsprong waaruit het produkt is uitgevoerd”; die

omschrijving wordt nader uitgewerkt. In artikel 1 wordt het begrip schade omschreven.

De procedure wordt normaliter ingeleid door de indiening van een klacht, hetzij bij een Lid-Staat, hetzij bij de Commissie, door een natuurlijk of rechtspersoon of een vereniging (art. 6 en 7). Een Lid-Staat kan de Commissie ook in het geweer doen komen (art. 8). Wordt de klacht serieus bevonden, dan gaat de Commissie in samenwerking met de Lid-Staten over tot een onderzoek naar de feiten, dat zowel de dumping als de schade betreft (art. 10, lid 1). In de verdere bepalingen van artikel 10 en in artikel 11 wordt het onderzoek nader geregeld. In zijn vierde lid bepaalt artikel 10 dat „de Commissie . . . de klager en de kennelijk betrokken importeurs en exporteurs in de gelegenheid [stelt] kennis te nemen van alle ter zake dienende gegevens die voor de behartiging van hun belangen van betekenis zijn, voor zover deze . . . niet vertrouwelijk zijn in de zin van artikel 11, en die de Commissie bij het anti-dumpingonderzoek gebruikt”.

In de artikelen 12 en 13 is de instelling voorzien van een raadgevend „Comité”, bestaande uit vertegenwoordigers van elke Lid-Staat, terwijl het voorzitterschap door een vertegenwoordiger van de Commissie wordt bekleed. Het overleg heeft onder meer betrekking op het bestaan van dumping en de marge daarvan, het bestaan van schade en de omvang daarvan, alsook de passende maatregelen om de gevolgen van de dumping te ondervangen.

Leidt het in het comité gevoerde overleg tot de eenstemmig getrokken conclusie

dat er geen beschermende maatregel noodzakelijk is, dan wordt de procedure afgesloten. In de overige gevallen legt de Commissie een „verslag inzake het resultaat van het overleg” alsook een voorstel tot afsluiting van de procedure, aan de Raad voor. Als de Raad „met gekwalificeerde meerderheid van stemmen het voorstel . . . goedkeurt, is de procedure afgesloten. Hetzelfde geldt indien de Raad niet binnen een maand een besluit heeft genomen of met gekwalificeerde meerderheid van stemmen de Commissie heeft verzocht het onderzoek naar de feiten te heropenen” (artikel 14, eerste lid).

In artikel 14, lid 2, letter a, is het volgende bepaald:

„Het voorgaande lid is eveneens van toepassing wanneer tijdens het onderzoek naar de feiten de exporteurs vrijwillig de verbintenis aangaan om hun prijzen zodanig te herzien dat de marge van dumping wordt opgeheven, dan wel om de uitvoer van de betrokken produkten naar de Gemeenschap te staken, mits de Commissie, na kennisneming van de in het comité naar voren gebrachte standpunten, deze oplossing aanvaardbaar acht”.

Bij 's Raads verordening nr. 2011/73 (PB L 206 van 1973, blz. 3) is onder de navolgende bepaling toegevoegd:

„Wanneer de Commissie constateert dat de verplichting van de exporteurs omzeild wordt, niet wordt nagekomen of opgezegd is en dat dientengevolge beschermingsmaatregelen nodig kunnen zijn, stelt zij de Lid-Staten daarvan onmiddellijk in kennis en hervat zij het onderzoek naar de feiten in de zin van artikel 10”.

De vertegenwoordigers van het uitvoerende land en de rechtstreeks betrokken partijen worden van de afsluiting van de procedure op de hoogte gesteld en behoudens in uitzonderingsgevallen moet er in het Publikatieblad mededeling van worden gedaan.

Naar luid van artikel 15 van verordening nr. 459/68 kan de Commissie „een voorlopige maatregel” nemen, bestaande in

de vaststelling van een (percentage van een) anti-dumpingrecht, dat niet hoeft te worden betaald, maar waarvoor de importeurs zekerheid moeten stellen; het zal worden geïnd „overeenkomstig een later door de Raad krachtens artikel 17 te nemen besluit”.

Wat er definitief met de voorlopige rechten gebeurt, is in artikel 17 als volgt geregeld:

„1. Wanneer uit de definitieve vaststelling van de feiten blijkt dat dumping en schade bestaan, en de belangen van de Gemeenschap een communautair optreden noodzakelijk maken, legt de Commissie, na kennisneming van de in het comité naar voren gebrachte standpunten, een voorstel aan de Raad voor. Dit voorstel heeft eveneens betrekking op de in lid 2 bedoelde vraagstukken.

2. a) De Raad besluit met gekwalificeerde meerderheid van stemmen. Wanneer artikel 15, lid 1, werd toegepast, bepaalt de Raad, onverminderd het bepaalde in artikel 15, lid 2, in hoeverre het bij wijze van voorlopig recht gewaarborgde bedrag definitief wordt geïnd.
- b) Tot definitieve inning van dit bedrag kan niet worden besloten indien uit de definitieve vaststelling van de feiten niet blijkt dat aanmerkelijke schade bestaat — en niet enkel een dreiging van aanmerkelijke schade of een aanmerkelijke vertraging bij de vestiging van een bedrijfstak — of dat een zodanige schade zou zijn veroorzaakt indien er geen voorlopige maatregelen zouden zijn toegepast”.

De instelling der anti-dumpingrechten geschiedt bij verordening (artikel 19, lid 1).

In artikel 20, lid 1, van verordening nr. 459/68 ist, overeenkomstig artikel 8, letter b, van de anti-dumping-code van de GATT, bepaald dat bij aanduiding der produkten de leverancier moet worden vermeld. Volgens lid 2 van het artikel mag van deze regel slechts worden afgeweken wanneer het uit praktische overwegingen niet mogelijk is alle leveranciers te noemen.

De importeurs die wensen aan te tonen dat er met betrekking tot wel aan anti-dumpingrechten onderworpen produkten niet van dumping sprake is, beschikken over administratieve beroepsmiddelen (artikel 19, lid 4).

b) De feiten

In een akte van 15 oktober 1976 heeft de Committee of the European Bearing Manufacturers' Associations, een destijds geen rechtspersoonlijkheid bezittende vereniging waarbij de drie — Duitse, Engelse en Franse — beroepsorganisaties waren aangesloten, zich bij de Commissie beklaagd over de dumpingpraktijken van Japanse kogellagerfabrikanten.

Na overleg met de Lid-Staten heeft de Commissie op 9 november 1976 besloten een officiële anti-dumpingenquête in te stellen. Zij heeft de Japanse missie op de hoogte gebracht, vragenlijsten gestuurd naar alle bekende importeurs en exporteurs en in het Publikatieblad C 268 van 13 november 1976, blz. 2, het voorgescreven bericht geplaatst.

Nadat de antwoorden op de vragenlijsten waren binnengekomen, heeft er op 18 en 19 januari 1977 een vergadering van de Europese en Japanse industriëlen plaats gehad, waar de wederzijdse ingenomen standpunten zijn toegelicht en verdedigd.

In haar verordening nr. 261/77 van 1 februari 1977 (PB L 34 van 1977, blz. 60), waarvan de geldingsduur is verlengd bij 's Raads verordening nr. 944/77 (PB L 112 van 1977, blz. 1), heeft de Commissie een voorlopig anti-dumpingrecht van 20 % ingesteld op kogellagers, kegel-

lagers en delen en onderdelen daarvan van oorsprong uit Japan. Bedoeld recht is evenwel voor produkten, gefabriceerd en geëxporteerd door Nachi Fujikoshi Corp en Koyo Seiko Co, Ltd, op 10 % gesteld.

Inmiddels heeft de Commissie in de maanden februari-april 1977 bij de Europese (Franse, Engelse, Duitse) dochtermaatschappijen van de Japanse vennootschappen een onderzoek ingesteld. Omdat die dochtermaatschappijen met de producerende vennootschap geassocieerd waren, is zij bij de berekening van de exportprijzen uitgegaan van de „prijs waartegen het ingevoerde produkt voor het eerst wordt wederverkocht aan een onafhankelijke koper” (art. 3, lid 3). Vanwege de grote verscheidenheid der aangeboden produkten, heeft zij voor iedere onderneming een lijst van representatieve produkten — met de gemiddelde prijs — opgesteld. Ten slotte zijn de vastgestelde prijzen verminderd met vaste percentages — ter berekening van de bij vergelijking met de binnenlandse prijzen aan te houden uitvoerprijs —.

Van 18 tot 28 april 1977 is in Japan bij de vier belangrijkste fabrikanten onder leiding van een groep experts van de Commissie en met medewerking van een boekhoudkundige, een expert uit het Verenigd Koninkrijk en een expert uit de Bondsrepubliek Duitsland, een enquête verricht.

Van eind mei tot eind juni 1977 hebben er tussen de Commissie en de Japanse kogellagerfabrikanten besprekingen over mogelijke toezeggingen ten aanzien van de prijzen plaats gehad. Nadat er vier weken was gediscussieerd, hebben de vier voornaamste Japanse fabrikanten zich op 20 juni 1977 schriftelijk verbonden de prijzen te verhogen.

Op 26 juli 1977 heeft de Raad, door vaststelling van verordening nr. 1778/77, houdende instelling van een anti-dumpingrecht op kogellagers en kegellagers, van oorsprong uit Japan, definitieve maatregelen genomen.

In artikel 1 der verordening is een definitief anti-dumpingrecht van 15 % ingesteld, met gelijktijdige schorsing van de toepassing ervan. In artikel 2 werd de Commissie opgedragen er, in samenwerking met de Lid-Staten, op toe te zien dat de belangrijkste Japanse producenten van kogellagers hun toezeggingen tot herziening van de prijs gestand deden; voorts zou de Commissie, mocht zij constateren dat de toezeggingen werden omzeild, niet werden nagekomen of waren opgezegd, na overleg met de Lid-Staten in het bij artikel 12 van verordening nr. 459/68 ingestelde raadgevende comité, dat binnen vijf dagen zou worden bijeengeroepen, onmiddellijk een einde maken aan de schorsing van het definitieve recht.

Krachtens artikel 17, lid 2, a, van verordening nr. 459/68 is in artikel 3 van verordening nr. 1778/77 het volgende bepaald:

„De bedragen van de zekerheidsstelling voor het voorlopige recht krachtens de bepalingen van verordening (EEG) nr. 261/77, verlengd bij verordening (EEG) nr. 944/77, betreffende produkten die zijn vervaardigd en uitgevoerd door de volgende producenten, zullen definitief worden geïnd voor zover zij het in deze verordening vastgesteld recht niet overschrijden: Koyo Seiko Company Limited, Nachi Fujikoshi Corporation, NTN Toyo Bearing Company Limited, Nippon Seiko KK”.

Verordening nr. 1778/77 is op 3 augustus 1977 in het Publikatieblad geplaatst (PB L 196 van 1977, blz. 1).

Op dezelfde datum heeft de Commissie de op 20 juni 1977 door de Japanse fabrikanten gedane toezeggingen aanvaard.

c) *Onderwerp van geschil*

Het beroep van verzoeksters is gericht tegen 's Raads verordening nr. 1778/77. Tijdens de besprekingen die op de inwerkingtreding van verordening nr. 261/77 — tot instelling van een voorlopig anti-dumpingrecht — zijn gevolgd hebben zij zich op 20 juni 1977 verbonden bepaalde door de Commissie onaanvaardbaar geachte praktijken na te laten, waarmede de Commissie — bij telex van 3 augustus 1977 — akkoord is gegaan.

Onder die omstandigheden zou verordening nr. 1778/77 als niet gerechtvaardigd zijn te beschouwen. Meer in het algemeen betogen verzoeksters dat de hun verweten dumping-praktijken — rechsens en getoetst aan de GATT-voorschriften én aan de communautaire regelen — onvoldoende zijn komen vast te staan.

d) *Procesvoering*

Het 7 oktober 1977 gedagtekende beroepschrift is op 10 oktober 1977 ter griffie van het Hof ingeschreven. Op 12 oktober 1977 hebben verzoeksters het Hof om voorlopige maatregelen gevraagd. Op 9 november 1977 heeft de president een voorlopige beschikking genomen, waarbij onder meer de toepassing van artikel 3 van verordening nr. 1778/77 ten aanzien van verzoekster Nachi (UK) Ltd tot het in zaak 121/77 te wijzen arrest is geschorst voor zover betreft het krachtens die bepaling verschuldigde, maar door Nachi (UK) Ltd nog niet gestorte bedrag mits — en zolang als — Nachi (UK) tot dat bedrag zekerheid voor de nakoming harer verplichtingen zou stellen.

Op daartoe strekkend verzoekschrift, ingeschreven op 7 november 1977 is aan de „Federation of European Bearing Manufacturers' Associations" (FEBMA) bij

beschikking van het Hof van 30 november 1977 toegestaan zich aan de zijde van de Raad, verweerder in het geding te voegen.

Bij memorie van 30 december 1977 heeft de Raad, optredende krachtens artikel 91 van het Reglement voor de procesvoering, het Hof verzocht zich, alvorens tot de behandeling van de zaak ten principale over te gaan, over de ontvankelijkheid van het beroep uit te spreken. De gevoegde partij en verzoeksters hebben onderscheidenlijk op 16 februari en 3 maart 1978 hun opmerkingen inzake de exceptie van niet-ontvankelijkheid ingediend.

Op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, heeft het Hof bij beschikking van 12 april 1978 besloten de exceptie van niet-ontvankelijkheid tegelijk met de zaak ten principale te behandelen.

Evenwel heeft het Hof krachtens artikel 21 van het Protocol van het Hof van Justitie van de EEG de Commissie van de Europese Gemeenschappen en partijen om beantwoording van enkele vragen verzocht.

II — Conclusies van partijen

Verzoeksters concluderen dat het den Hove behage:

- verordening nr. 1778/77 van de Raad van 26 juli 1977 te vernietigen;
- verweerder in de kosten te verwijzen;

subsidiar

- artikel 3 van verordening nr. 1778/77 van 26 juli 1977 te vernietigen;
- verweerder in de kosten te verwijzen.

Verweerder concludeert dat het den Hove behage:

- het beroep niet-ontvankelijk, althans ongegrond te verklaren;
- verzoeksters in de kosten te verwijzen.

De gevoegde partij concludeert dat het den Hove behage:

- het beroep niet-ontvankelijk te verklaren;
- althans het ongegrond te verklaren;
- verzoeksters in de kosten, die van de gevoegde partij daaronder begrepen, te verwijzen.

III — Middelen en argumenten van partijen

De ontvankelijkheid

Verzoeksters betogen dat verordening nr. 1778/77 als een beschikking in de zin van artikel 173, tweede alinea, van het Verdrag is te beschouwen. Zij betreft hen rechtstreeks en individueel, hetgeen wordt bevestigd door het feit dat het onderzoek van de Commissie uitsluitend bij de vier genoemde Japanse vennootschappen en hun dochtermaatschappijen is verricht.

In zijn memorie inzake de ontvankelijkheid — alsook in zijn verweerschrift — betoogt de Raad dat verordening nr. 1778/77 een normatieve handeling is welke verzoeksters niet — zoals in artikel 173 verlangd — rechtstreeks en individueel kan raken.

In artikel 2 der verordening werd de Commissie alleen belast met de controle op de nakoming van de toezeggingen der Japanse fabrikanten en op de ontwikkeling van de importen en van de markt der Gemeenschap.

Zelfs artikel 3 heeft niet rechtstreeks en individueel op de fabrikant of de importeurs betrekking.

Volgens de *gevoegde partij* hebben verzoeksters bij hun bestrijding van de artikelen 1 en 2 der aangevochten verordening — waarin te hunnen aanzien alleen de schorsing van het ingestelde recht is vastgelegd — geen rechtens beschermd belang.

In hun opmerkingen inzake het incident handhaven *verzoeksters* — met verwerping van de argumenten* van de Raad en van de gevoegde partij — hun opvatting dat zij in het beroep kunnen worden ontvangen.

In zijn conclusie van dupliek betoogt de Raad dat de instelling van een anti-dumpingrecht niet is te beschouwen als een individuele verbodsmaatregel dan wel als een sanctiemaatregel, vergelijkbaar met die welke krachtens de mededingingsregelen kunnen worden genomen. Het gaat om een handelspolitieke maatregel die bedoeld is ter bescherming van bepaalde sectoren van de industrie der Gemeenschap en derhalve een algemeen karakter draagt.

Met een beroep op 's Hofs jurisprudentie blijft de Raad zich op het standpunt stellen dat verzoeksters niet kunnen volhouden door de bestreden handeling als geheel — dan wel door artikel 3 — rechtstreeks en individueel te zijn geraakt.

De toezegging van de in de *eerste plaats genoemde verzoekster* brengt al evenmin mede dat zij als rechtstreeks en individueel geraakt is te beschouwen.

Ten principale

Volgens *verzoeksters* is verordening nr. 261/77 onbevoegdlijk vastgesteld en derhalve van nul en gener waarde. Alleen de Raad had een voorlopige maatregel kunnen nemen. Artikel 15 van verordening nr. 459/68 verdraagt zich niet met het — in het Verdrag gehuldigde — beginsel van machtscheiding.

Een andere nietigheidgrond is dat de verordening niet met redenen is omkleed: er blijkt niet uit op grond van welke feiten en omstandigheden de Commissie tot het bestaan van dumping of van aanmerkelijke schade heeft geconcludeerd.

Of verordening nr. 1778/77 met gekwalificeerde meerderheid is vastgesteld, kan niet worden achterhaald. Ook is in de verordening noch met betrekking tot het bestaan van dumping noch met betrekking tot het bestaan van aanmerkelijke schade een redengeving te vinden.

Voorts zou artikel 10, lid 4, van verordening nr. 459/68 zijn geschonden, omdat de Commissie verzoeksters niet in de gelegenheid heeft gesteld tot kennisneming van alle voor de verdediging hunner belangen relevante gegevens.

Ten slotte zou verordening nr. 1778/77 zich niet verdragen met artikel 3, leden 3 en 4, van verordening nr. 459/68. Er wordt gewerkt met het vermoeden dat er tussen de Japanse exporteurs en de importeurs in Europa bepaalde betrekkingen bestonden, maar het bewijs van manipulatie der prijzen is niet geleverd. Dit geldt met name voor de leveringen van de *in de eerste plaats genoemde verzoekster* aan ISO Parijs, die rechtens op geen enkele wijze in het Nachi-concern is opgenomen.

Bij haar berekening van de exportprijzen is de Commissie, ten deze door de Raad gevolgd, niet uitgegaan van de verkopen „op zo dicht mogelijk bij elkaar liggende data”.

Toen de in de eerste plaats genoemde verzoekster een schriftelijke toezegging had gedaan, mocht zij aannemen dat de anti-dumpingprocedure zou worden beëindigd. Zij heeft zich aan haar toezegging gehouden; met de bestreden beschikking hebben Raad en Commissie derhalve het beginsel van de goede trouw — dat niet slechts op het privaatrecht van de staten der Gemeenschap, doch ook op het publiekrecht van toepassing is — geschonden.

Na de situatie op de markt voor koggella-gers te hebben uiteengezet en de wor-dingsgeschiedenis van de zaak te hebben geschetst, betoogt de Raad dat de anti-dumpingprocedure betrekking heeft op si-tuaties die normaliter om een beoorde-ling van complexe — en omstreden — economische feiten vragen, terwijl er op zeer korte termijn voorlopige of definitie-ve maatregelen moeten worden geno-men. De procedure moet voor de betrok-ken instanties, en wel in de eerste plaats voor de Commissie, voldoende hanteer-baar zijn om het eraan toegedacht econo-mische doel te kunnen verwezenlijken (ofwel: „nuttig effect” te kunnen sorte-ren).

De op de gezagsorganen gelegde ver-plichting de feiten te onderzoeken vindt haar begrenzing in een overeenkomstige verplichting van particulieren hun me-dewerking aan het onderzoek te verle-nen, met name als het gaat om feiten waartoe alleen de betrokken ondernem-ingen toegang hebben. Het gaat dus niet aan de gezagsorganen schending van hun onderzoekverplichting te verwijten, wanneer betrokkenen zelf niet voldoende gegevens verschaffen. De verplichting tot samenwerking is niet tot de mededeling der feiten beperkt, doch houdt ook in dat die feiten moeten worden gerecht-vaardigd. Verweerder beroept zich ten deze op bepaalde passages uit het arrest van 16 december 1963 (zaak 18/62, Barge t. Hoge Autoriteit, Jurispr. 1963, blz. 557).

De grief dat de Commissie verzoeksters niet de gelegenheid zou hebben geboden kennis te nemen van alle voor hun verdediging relevante gegevens, is ongegrond. De Commissie heeft alleen de haar door verzoeksters of door de andere betrok-ken ondernemingen medegedeelde — en door hen niet betwiste — feiten of om-standigheden in aanmerking genomen. De Commissie zou niet gehouden zijn met verzoeksters over de uitlegging dier feiten te redetwisten, met name niet over de berekening van de marge van dum-ping. De redengeving van verordening

nr. 261/77 en van verordening nr. 1778/77 voldeed aan de in 's Hofs recht-spraak opgestelde regel, volgens welke bij de redengeving ener verordening kan worden volstaan met vermelding van enerzijds de globale situatie welke tot haar vaststelling leidde, anderzijds de al-gemene doelstellingen die ermee worden nagestreefd.

Voor zover uit verordening nr. 1778/77 niet mocht blijken dat zij met gekwalifi-ceerde meerderheid is vastgesteld, be-toogt de Raad dat zulks ook nergens is voorgeschreven.

Met betrekking tot de materieelrecht-lijke grieven wordt opgemerkt dat veror-dening nr. 1778/77 niet slechts op veror-dening nr. 459/68, doch ook op artikel 113 van het Verdrag berust. Al mocht de bestreden verordening derhalve niet door verordening nr. 459/68 worden gedekt, dan nog zou artikel 113 als een rechtens genoegzame grondslag zijn te beschou-ven: de instelling van een anti-dumping-recht is een zeer belangrijke handelspoli-tieke maatregel. In artikel 1, lid 2, van verordening nr. 459/68 wordt met zoveel woorden gezegd dat haar bepalingen aan de toepassing van bijzondere maatrege-len niet in de weg staan.

Gezien de bijzondere aard der anti-dum-pingmaatregelen, mocht de Commissie bij haar berekeningen uitgaan van een re-presentatief produktenpakket — over welks samenstelling trouwens met de betrokken ondernemingen is gediscussi-eerd —.

Onder deze omstandigheden heeft de Commissie bij vergelijking van de prijzen op de binnenmarkt en de exportprijzen wel degelijk „zo dicht mogelijk bij el-kaar liggende data”, en wel in het eerste halfjaar van 1976 gelegenen data, aange-houden. Het verwijt dat artikel 3, lid 3, van verordening nr. 459/68 op verzoek-sters — en op de betrekkingen tussen de in de eerste plaats genoemde verzoeker

en ISO — niet van toepassing zou zijn, ist ongegrond. Die bepaling verlangt niet dat het bewijs van enigerlei manipulatie der prijzen wordt geleverd of dat blijkt van feiten die manipulatie doen vermoeden. Het voorschrift houdt verband met het — volgens de Raad niet voor betwisting vatbare — feit dat de prijsvorming tussen de exporteur en een binnen het concern of anderszins aan hem geassocieerde importeur in beginsel geen betrouwbare grondslag voor prijsvergelijking vormt.

De naspeuringen der Commissie — betreffende de door dumping veroorzaakte schade — zijn in de dertiende tot en met zeventiende overweging van de considerans der bestreden verordening breedvoerig besproken — en verweerder heeft er commentaar op geleverd —.

Voor het argument van verzoeksters dat een toezegging tot beëindiging der procedure moet leiden, is in artikel 14, lid 2, a, van de basisverordening geen grondslag te vinden. Toen er in het raadgevend comité bezwaar tegen een onmiddellijke beëindiging der procedure werd gemaakt, was de Commissie gehouden bij de Raad een rapport — met voorstel — in te dienen. Slechts in het kader van een globale regeling, zoals zij die aan de Raad heeft voorgesteld, hat zij de toezegging als genoegzaam mogen beschouwen.

Toch is er met de toezegging rekening gehouden, immers het anti-dumpingrecht is in artikel 2 van verordening nr. 1778/77 voor de toekomst geschorst.

De inning der door de importeurs krachtens verordening nr. 261/77 gestorte borgsommen zou geenszins als een sanctiemaatregel zijn te beschouwen, doch als een logische consequentie, aan het bestaan van dumping verbonden. Een andere oplossing dan die welke in artikel 3 der bestreden verordening werd gekozen, zou hoogst onbillijk zijn geweest. De Japanse fabrikanten zouden zich slechts schoorvoetend voor deelneming aan besprekingen betreffende een toezeg-

ging hebben laten vinden. Waar de toezegging meer dan zeven maanden na de aanvang der procedure en meer dan vijf maanden na de instelling van het voorlopige recht werd getekend, zou het vrijgeven van de gestorte waarborgsommen ten duidelijkste neerkomen op het belonen van een met succes bekroonde verdragingsstaktiek.

Wat ten slotte de gestelde nietigheid van verordening nr. 261/77 betreft: de Raad heeft betoogd dat de Commissie haar bevoegdheid tot vaststelling ervan aan artikel 15 der basisverordening ontleende. Voor het overige verwijst de Raad naar hetgeen hij reeds met betrekking tot de tegen verordening nr. 1778/77 ingebrachte grieven heeft opgemerkt. En al zou verordening nr. 261/77 niet rechtsgeldig zijn, dan nog zou dat niet betekenen dat ook artikel 3 van verordening nr. 1778/77 niet als rechtsgeldig is te beschouwen, immers dit artikel werd op grond van nieuwe en meer volledige recherches vastgesteld.

De *gevoegde partij* heeft in haar memorie verklaard zich met alle door de Raad voorgedragen argumenten te verenigen.

In hun conclusie van repliek handhaven *verzoeksters* hun opvatting dat alleen de Raad een voorlopig anti-dumpingrecht mag vaststellen. Zij merken op dat indien de redengeving van de verordeningen nrs. 261/77 en 1778/77 voldoet aan de voorwaarden, aan de motiviering van verordeningen gesteld, er in casu niettemin sprake is van beschikkingen.

Het Hof dient verweerder te belasten met het bewijs dat de bestreden verordening met gekwalificeerde meerderheid van stemmen is vastgesteld.

's Raads redenering, volgens welke artikel 113 van het Verdrag, ook buiten verordening nr. 459/68 om, rechtens als een voldoende grondslag voor de bestreden verordening is te beschouwen, wordt door verzoeksters verworpen — evenals de uitlegging, door de Raad aan artikel 1, lid 2, van laatstgenoemde verordening gegeven —.

Verzoeksters blijven zich ook op het standpunt stellen niet op de hoogte te zijn gesteld van het feit dat de Commissie de exportprijzen — langs de weg van artikel 3, lid 3, van de basisverordening — wilde berekenen (samenstellen).

Verweerder geeft, naar zij nemen, zelf toe dat bij vergelijking tussen de exportprijzen en de binnenlandse prijzen niet van zo dicht mogelijk bij elkaar gelegen data is uitgegaan. Ook in ander opzicht is er aan bedoelde methode een onjuiste toepassing gegeven, hetgeen tot ernstige onjuistheden heeft geleid.

Afgezien daarvan, was de toepassing van bedoelde methode noch wat de betrekkingen tussen verzoeksters betreft, noch wat met name de betrekkingen tussen de in de eerste plaats genoemde verzoekster en ISO betreft, gerechtvaardigd. Op dit laatste punt begeeft verweerder zich — zonder enig bewijs casu quo begin van bewijs — in gissingen.

Ten aanzien van de gevolgen van de toezegging der in de eerste plaats genoemde verzoekster blijven verzoeksters zich op het standpunt stellen dat in artikel 3 van verordening nr. 1778/77, zoals door de Raad toegelicht, geen sanctiemaatregel besloten kan liggen: de toezegging is pas vijf maanden na vaststelling van het voorlopig anti-dumpingrecht ondertekend.

In zijn conclusie van dupliek brengt de Raad allereerst 's Hof's jurisprudentie ter sprake, blijkens welke het bij de rechterlijke controle op economische beleidsbeslissingen alleen om kennelijke dwaling kan gaan.

Met betrekking tot de rechtsgeldigheid van artikel 15 van verordening nr. 459/68 houdt de Raad vol dat de instelling van voorlopige rechten door de Commissie zich verdraagt met de in het Verdrag voorziene machtenscheiding. De voorlopige aard van de instelling van zulke rechten brengt mede dat met een voorlopig onderzoek naar de feiten — zonder verplicht verhoor van betrokkenen — kan worden volstaan. Omdat de voorlopige rechten pas bij de instelling

van een definitief recht worden verbeurd, is er van schending van de belangen der betrokkenen pas sprake wanneer er bij de voorbereiding van die definitieve rechten vormvoorschriften worden geschonden.

Waar bovendien alleen de voltallige Commissie of de Raad over de definitieve berekening der dumping-marge kunnen beslissen, waren de met het onderzoek belaste ambtenaren noch in staat noch bevoegd die berekeningen hoe dan ook toe te lichten. Anderzijds is het op douane- en belastingrechtelijk gebied niet gebruikelijk dat de betrokken gezagsorganen vóór het nemen van hun beslissing uitvoerig met de belanghebbenden in discussie treden. Waar het in casu om de vaststelling van een verordening ging gold dit nog te meer.

Bovendien beweren verzoeksters ten onrechte dat zij op voorbeeldige wijze tot opheldering der feiten zouden hebben bijgedragen. De inlichtingen betreffende de vaststelling der binnenlandse prijzen zijn verstrekt in de vorm van een goeddeels in het Japans opgestelde, handgeschreven berekening. Ook overigens viel er het een en ander op af te dingen. Er zat dus voor de Commissie niets anders op dan de binnenlandse prijzen — op basis van andere gegevens — zelfstandig te berekenen.

Verzoeksters hebben, wat de redengeving betreft, in hun conclusie van repliek niet aangegeven welke gegevens de Raad — zonder de confidentiële aard ervan te schenden — in de redengeving van verordening nr. 1778/77 had mogen openbaar maken.

Met betrekking tot de datum van prijsvergelijking bedienen verzoeksters zich van argumenten welke op zijn minst onzorgvuldig, zo niet innerlijk tegenstrijdig zijn. Een juiste methode ware vergelijking van de prijzen welke op dezelfde dag ener-

zijds op de nationale markt en anderzijds — bij verkoop van dezelfde categorie van produkten — in het buitenland worden gemaakt. Over de corrigerende factoren, welke bij de berekening van de prijzen buitenslands in aanmerking zijn genomen, is te Tokio twee dagen lang met de in de eerste plaats genoemde verzoekster gediscussieerd.

Wat betreft de in artikel 3, lid 3, van verordening nr. 459/68 bedoelde wijze van berekening: de Commissie heeft slechts toepassing gegeven aan het zowel in het belastingrecht als in het douanerecht algemeen aanvaarde beginsel volgens hetwelk in geval van concerns of anderszins geassocieerde ondernemingen niet de werkelijke prijzen worden aangehouden, doch die welke „onder condities van volledige concurrentie” worden gemaakt of kunnen worden gemaakt. In zulke gevallen worden onder „zakelijk geassocieerde” ondernemingen niet slechts verstaan ondernemingen welke in de zin van het recht betreffende de naamloze vennootschappen en de concerns geassocieerd zijn, doch ook die welke andere contractuele of niet-contractuele betrekkingen onderhouden welke, ongeacht de relaties welke door het enkele feit van de koop of verkoop tot stand komen, een bijzondere band scheppen. De Commissie was dan ook gerechtigd deze berekening op ISO toe te passen.

Met betrekking tot de toezegging der exporteurs zouden de vertegenwoordigers

der Commissie bij hun besprekingen met verzoeksters steeds weer de aandacht hebben gevestigd op het feit dat het aan de Raad stond definitief te beslissen. Nadat men zich in het raadgevend comité had uitgesproken viel te verwachten dat de Raad de gekozen oplossing — die inderdaad de instelling van een anti-dumpingrecht behelsde — niet zonder meer zou goedkeuren, doch de mogelijkheid tot toepassing ervan zou opschorten in diër voege, dat hij zich het recht zou voorbehouden om, in geval van niet-nakoming van een toezegging, opnieuw tot invoering ervan over te gaan. Deze — in verordening nr. 459/68 niet met zoveel woorden voorziene — oplossing wordt zowel door artikel 17 van verordening nr. 459/68 als door artikel 113 van het Verdrag gedekt.

De *gevoegde partij* gaat in haar memorie nader op marktsituaties, dumping en schade in. De argumenten waarmee de Raad de grieven van verzoeksters heeft weerlegd, maakt zij tot de hare.

IV — Mondelinge behandeling

De zaak is ter terechtzitting van 10 en 11 januari 1979 door partijen bepleit.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 14 februari 1979 zijn conclusie genomen.

In rechte

Op 7 oktober 1977 hebben verzoeksters Nachi Fujikoshi Corporation (hierna te noemen: Nachi), Nachi (Deutschland) GmbH en Nachi (UK) Limited (hierna te noemen: de dochtermaatschappijen) zich met een tegen de Raad gericht beroepschrift, ingekomen op 10 oktober 1977, tot het Hof van Justitie gewend. Het krachtens artikel 173 van het Verdrag ingestelde beroep is

gericht tegen verordening nr. 1778/77 van de Raad van 26 juli 1977 houdende instelling van een anti-dumpingrecht op kogellagers en kegellagers, van oorsprong uit Japan (PB L 196 van 1977, blz. 1).

- 2 Bij verzoekschrift van 7 november 1977 heeft de Federation of European Bearing Manufacturers' Associations (FEBMA) verzocht zich aan de zijde van de Raad, verweerder, in het geding te mogen voegen, welk verzoek bij beschikking van het Hof van 30 november 1977 is ingewilligd.
- 3 Sinds het begin van het jaar 1977 heeft de Commissie krachtens artikel 10 van verordening nr. 459/68 van de Raad van 5 april 1968 betreffende beschermende maatregelen tegen de toepassing van dumping en de toekenning van premies of subsidies door landen die geen lid zijn van de Europese Economische Gemeenschap (PB L 93 van 1968, blz. 1) een onderzoek naar de feiten ingesteld, ten einde vast te stellen of er inderdaad beschermende maatregelen dienden te worden genomen tegen dumping van de zijde van de Japanse producenten van kogellagers in kegellagers.

Krachtens artikel 10 juncto artikel 15 van genoemde verordening nr. 459/68 heeft zij — in haar verordening nr. 261/77 van 4 februari 1977 (PB L 34 van 1977, blz. 10) — een voorlopig anti-dumpingrecht van 20 % ingesteld — voor twee producenten werd het op 10 % bepaald — en wel op kogellagers, kegellagers en delen en onderdelen daarvan van oorsprong uit Japan; bij verordening nr. 944/77 van de Raad van 3 mei 1977 (PB L 112 van 1977, blz. 1) ist het — krachtens artikel 16 van basisverordening nr. 459/68 — „verlengd”.

Tijdens de door de Commissie ingeleide procedure hebben de vier belangrijkste producenten, waaronder Nachi, zich in de zin van artikel 14, lid 2, van verordening nr. 459/68 vrijwillig verbonden hun prijzen zodanig te herzien dat de marge van dumping wordt opgeheven; die op 20 juni 1977 schriftelijk aangegane verbintenissen leidden tot een verhoging van hun exportprijzen met 20 %.

Vervolgens is er bij 's Raads verordening nr. 1778/77 van 26 juli 1977 krachtens artikel 17 van verordening nr. 459/68 een definitief anti-dumpingrecht van 15 % ingesteld voor de betrokken produkten; evenwel is de toepassing van dat recht geschorst en met betrekking tot de produkten, vervaardigd en uitgevoerd door de vier belangrijkste Japanse producenten, bepaald dat de bedragen van de zekerheidsstelling voor het voorlopig recht bedoeld in verordeningen nrs. 261/77 en 944/77 definitief zouden worden geïnd.

De ontvankelijkheid van het beroep

- 4 Verweerder heeft een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen: de bestreden handeling is, zo betoogt hij, een verordening, waarvan door verzoeksters geen vernietiging krachtens artikel 173, tweede alinea, van het Verdrag mag worden gevorderd.

Van een in de vorm van een verordening genomen beschikking zou geen sprake zijn; verordening nr. 1778/77 zou, materieel gezien, een algemene regeling geven voor alle betrokken produkten van oorsprong uit Japan en zulk een regeling moest volgens artikel 19, lid 1, van 's Raads verordening nr. 459/68 van 5 april 1968 betreffende beschermende maatregelen tegen de toepassing van dumping en de toekenning van premies of subsidies door landen die geen lid zijn van de EEG (PB L 93 van 1968, blz. 1) bij verordening worden vastgesteld.

- 5 Verzoeksters hebben in antwoord hierop betoogd dat de bestreden handeling, ofschoon in algemene bewoordingen vervat, in feite alleen tegen de in de eerste plaats genoemde verzoekster en drie andere Japanse ondernemingen, producenten van de betrokken produkten (hierna te noemen: de belangrijkste producenten) en hun dochtermaatschappijen in de Gemeenschap gericht zou zijn.

Het aan de vaststelling van verordening nr. 1778/77 voorafgegangene onderzoek zou beperkt zijn gebleven tot de naspeuringen, bij de Europese dochtermaatschappijen en exclusieve importeurs en vervolgens bij de belangrijkste producenten in Japan verricht.

Dat het ten deze om een concrete maatregel gaat, zou ook blijken uit de omstandigheid dat de toepassing der ingestelde anti-dumpingrechten in artikel 1, lid 2, is geschorst, welke schorsing in de beide voorlaatste overwegingen van de considerans is gemotiveerd met de omstandigheid dat de vier belangrijkste Japanse producenten zich hadden verbonden hun toekomstige prijzen te herzien.

Voorts zou de concrete aard van bedoelde maatregel blijken uit het feit dat in artikel 3 van verordening nr. 1778/77 een definitieve inning van de bedragen van de zekerheidsstelling voor het voorlopige recht slechts voorzien is voor produkten, vervaardigd en uitgevoerd door de belangrijkste producenten.

Waar de bestreden behandeling in feite alleen de belangrijkste producenten en hun dochtermaatschappijen betreft, zou zij als een in de vorm van een verordening genomen beschikking moeten worden beschouwd.

- 6 Alvorens tot een behandeling van de ontvankelijkheid over te gaan zij vastgesteld dat er tussen Nachi en haar dochtermaatschappijen een zo nauw asso-

ciatief verband bestaat, dat de Commissie bij het onderzoek naar de feiten aanleiding heeft gevonden om, wat de uitvoerprijzen betreft, de bijzondere bepalingen van artikel 3, lid 3, van basisverordening nr. 459/68 op hen toe te passen.

Er bestaat dan ook geen aanleiding om in verband met de vraag of betrokkenen door de bestreden handeling rechtstreeks en individueel zijn geraakt, te onderscheiden tussen producenten enerzijds en importeurs anderzijds.

- 7 In verordening nr. 1778/77 zijn drie bepalingen van wezenlijk belang:
- artikel 1, waarin voor de betrokken produkten, van oorsprong uit Japan, een definitief anti-dumpingrecht van 15 % is ingesteld, van welk recht de toepassing, onverminderd artikel 2, is geschorst;
 - artikel 2, waarin het toezicht op de naleving van de toezeggingen van de belangrijkste Japanse producenten is geregeld — en de Commissie is gemachtigd een einde aan de schorsing te maken, indien zij constateert dat de toezeggingen worden ontdoken, niet worden nageleefd of zijn ingetrokken —;
 - artikel 3, volgens hetwelk de bedragen van de zekerheidsstelling voor het voorlopige recht krachtens de voorafgegangene verordeningen voor produkten vervaardigd door de belangrijkste producenten, worden geïnd.

Voor een beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep dienen deze drie artikelen afzonderlijk te worden besproken.

- 8 Blijkens de beide voorlaatste overwegingen van de considerans van verordening nr. 1778/77 is de in artikel 1, lid 2, bedoelde schorsing van het definitieve anti-dumpingrecht voorzien omdat „de vier belangrijkste Japanse producenten de Commissie hebben toegezegd . . . hun toekomstige prijzen te herzien.”

Op grond van de overweging „dat het evenwel noodzakelijk is dat de Commissie nauw toezicht houdt op het nakomen van de genoemde toezeggingen en onmiddellijk tot actie overgaat indien er sprake is van enige inbreuk of ontduiking of indien de toezeggingen worden ingetrokken” is in artikel 2 der verordening bepaald dat de Commissie „in samenwerking met de Lid-Staten . . . er nauwlettend op [zou] toezien of de belangrijkste Japanse producenten van kogellagers hun toezeggingen om hun prijzen te herzien naleven” en, indien zij constateert „dat deze toezeggingen worden ontdoken, niet wor-

den nageleefd of zijn ingetrokken . . . onmiddellijk een einde [zou] maken aan de schorsing” . . .

- 9 Daargelaten hoe de instelling van een geschorst anti-dumpingrecht in andere gevallen kan worden aangemerkt, blijkt de omstreden maatregel dus te zijn bedoeld om met behulp van een bijkomende sanctie voor een strikte naleving van bedoelde toezeggingen te zorgen.

Ofschoon in algemene bewoordingen vervat, heeft artikel 1 slechts betrekking op de positie der voornaamste Japanse fabrikanten, Nachi — vanwege de door haar gedane toezeggingen haar prijzen te herzien — daaronder begrepen.

- 10 In hun tegen de artikelen 1 en 2 gerichte beroep kunnen verzoeksters derhalve worden ontvangen.

- 11 Voor zover verzoeksters zich keren tegen artikel 3, zij met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroepschrift opgemerkt, dat in bedoelde bepaling een besluit is vervat.

Weliswaar raakt de inning van de bedragen van de zekerheidsstelling voor het voorlopig anti-dumpingrecht naar haar aard rechtstreeks iedere importeur op wiens importen van de omstreden produkten zulke rechten van toepassing waren, doch juist artikel 3 betreft niet alle importeurs, doch alleen degenen die de produkten van de met name genoemde vier belangrijkste Japanse producenten hebben ingevoerd.

Verweerders en de gevoegde partij hebben gesteld dat de importeurs alleen door uitvoeringshandelingen van de nationale gezagsorganen rechtstreeks worden geraakt, zodat zij zich — desnodig — tot de bevoegde nationale rechter dienen te wenden, doch dit betoog houdt een miskenning in van het feit dat bedoelde uitvoering volkomen automatisch verloopt — en bovendien geen uitvoering van intermediaire nationale regelen, doch alleen van het gemeenschapsrecht is —.

- 12 Bedoelde importeurs worden derhalve door artikel 3 van verordening nr. 1778/77 rechtstreeks en individueel geraakt, zodat de dochtermaatschappijen als importeurs van Nachi's produkten in hun beroepen kunnen worden ontvangen.
- 13 Derhalve is ook het door Nachi tegen dat artikel ingestelde beroep ontvanke-lijk.

De zaak ten principale

- 14 Behalve andere tegen de redengeving van verordening nr. 1778/77 — en tegen de aan haar vaststelling voorafgegane procedure — gerichte grieven, hebben verzoeksters met betrekking tot de artikelen 1 en 2 dier verordening met name betoogd dat er volgens verordening nr. 459/68 niet een definitief antidumpingrecht mag worden ingesteld met gelijktijdige aanvaarding van de toezeggingen der betrokken producenten dat zij hun prijzen zullen herzien.
- 15 De Raad en de gevoegde partij hebben hiertegenover als hun mening te kennen gegeven dat de bestreden verordening niet slechts op de basisverordening berust, doch ook op artikel 113 van het Verdrag, waaraan de Raad de bevoegdheid ontleent om in geval van dumping maatregelen ter bescherming van de handel te nemen, hetgeen zou medebrengen dat de Raad ook — buiten verordening nr. 459/68 om — een regeling ad hoc zou mogen geven.

De Raad zou moeten worden geacht in casu van die bevoegdheid gebruik te hebben gemaakt.

Voorts had de Commissie bij onderzoek een voor de industrie der Gemeenschap schadelijke marge van dumping — van ten minste 15 % — vastgesteld, terwijl Nachi met haar toezegging stilzwijgend een marge van dumping van 20 % erkend had; naar de mening van Raad en gevoegde partij zou het derhalve weinig bevredigend zijn, indien het onderzoek bij niet-nakoming van de toezegging zou moeten worden overgedaan en men heeft het juister geacht in zodanig geval de schorsing van het — op grond van volkomen vaststaande feiten ingestelde — definitieve recht te beëindigen.

- 16 Volgens artikel 14, lid 1, van basisverordening nr. 459/68, zoals gewijzigd bij 's Raads verordening nr. 2011/73 van 24 juli 1973 (PB L 206 van 1973, blz. 3) is „wanneer . . . blijkt dat geen enkele beschermende maatregel noodzakelijk is”, . . . „de procedure afgesloten”, lid 2 bepaalt het volgende:

„a) Het voorgaande lid is eveneens van toepassing wanneer tijdens het onderzoek naar de feiten de exporteurs vrijwillig de verbintenis aangaan om hun prijzen zodanig te herzien dat de marge van dumping wordt opgeheven, dan wel om de uitvoer van de betrokken produkten naar de Gemeenschap te staken, mits de Commissie, na kennisneming van de in het comité naar voren gebrachte standpunten, deze oplossing aanvaardbaar acht;

- b) Wanneer de Commissie overeenkomstig de voorgaande alinea de aldaar bedoelde verbintenis heeft aanvaard, wordt het onderzoek naar de schade niettemin voltooid indien de exporteurs dit verzoeken of de Commissie, na kennisneming van de in het comité naar voren gebrachte standpunten daartoe besluit. Indien de Commissie, na kennisneming van de in het comité naar voren gebrachte standpunten, vaststelt dat er geen schade is, komt de door de exporteurs aangevane verbintenis automatisch te vervallen, tenzij deze laatste de geldigheid ervan bevestigen;
- c) De exporteurs kunnen ervan afzien de hiervoor bedoelde verbintenissen aan te gaan of weigeren op een daartoe strekkend verzoek van de Commissie in te gaan, zonder dat hun zaak daarvan enig nadeel mag ondervinden. Het staat de Commissie echter vrij te oordelen dat, indien de invoer met dumping wordt voorgezet, het waarschijnlijker wordt dat de dreiging van schade overgaat in schade;
- d) Wanneer de Commissie constateert dat de verplichting van de exporteurs omzeild wordt, niet wordt nagekomen of opgezegd is en dat dientengevolge beschermende maatregelen nodig kunnen zijn, stelt zij de Lid-Staten daarvan onmiddellijk in kennis en hervat zij het onderzoek naar de feiten in de zin van artikel 10;
- e) Artikel 18, lid 1, is mutatis mutandis van toepassing op de verplichtingen die op basis van het onderhavige artikel door de exporteurs zijn aangevane. Elke wijziging van deze verplichtingen geschiedt volgens de in het onderhavige artikel voorgeschreven procedure".

¹⁷ Voor het geval van voortzetting van het onderzoek naar de feiten is evenwel in artikel 17 van de verordening het volgende bepaald:

- „1. Wanneer uit de definitieve vaststelling van de feiten blijkt dat dumping en schade bestaan, en de belangen van de Gemeenschap een communautair optreden noodzakelijk maken, legt de Commissie, na kennisneming van de in het Comité naar voren gebrachte standpunten, een voorstel aan de Raad voor. Dit voorstel heeft eveneens betrekking op de in lid 2 bedoelde vraagstukken.
- 2. a) De Raad besluit met gekwalificeerde meerderheid van stemmen. Wanneer artikel 15, lid 1, werd toegepast, bepaalt de Raad, onverminderd het bepaalde in artikel 15, lid 2, in hoeverre het bij wijze van voorlopig recht gewaarborgde bedrag definitief wordt geïnd.

b) Tot definitieve inning van dit bedrag kan niet worden besloten indien uit de definitieve vaststelling van de feiten niet blijkt dat aanmerkelijke schade bestaat — en niet enkel een dreiging van aanmerkelijke schade of een aanmerkelijke vertraging bij de vestiging van een bedrijfstak — of dat een zodanige schade zou zijn veroorzaakt indien er geen voorlopige maatregelen zouden zijn toegepast.”

18 Het is, gezien deze bepalingen, niet geoorloofd dat een en dezelfde antidumpingprocedure zowel met de aanvaarding — door de Commissie — van een toezegging van de exporteur(s) tot herziening der prijzen wordt besloten als met instelling — door de Raad op voorstel van de Commissie — van een definitief anti-dumpingrecht.

19 Het argument dat de toezegging in casu pas na het onderzoek naar de feiten zou zijn gedaan, faalt: het onderzoek naar de feiten is pas afgelopen wanneer de Commissie haar voorstellen bij de Raad indient en vaststaat dat de toezegging op 20 juni 1977 — vóór de bijeenkomst van het raadgevend Comité bedoeld in artikel 12, lid 2, van verordening nr. 459/68, gehouden op 21 juni 1977 — is gedaan.

Het waren deze verbintenissen waarop het op 4 juli 1977 door de Commissie bij de Raad ingediende voorstel betrekking had en die zij „aanvaardbaar” achtte.

Diezelfde verbintenissen kwamen, naar hiervoor werd opgemerkt, zowel in de overwegingen van de considerans als in de bepalingen van 's Raads verordening nr. 1778/77 als bestaande en nog geldende toezeggingen ter sprake.

Dat de Commissie haar aanvaarding van de toezegging pas op 3 augustus 1977 heeft betekend, is dan ook niet te beschouwen als een aanwijzing dat die aanvaarding slechts is geschied „onder voorbehoud” van een sanctiemaatregel, bestaande in de instelling — met gelijktijdige schorsing — van een definitief anti-dumpingrecht.

20 Integendeel, volgens voormeld artikel 14 leidt een toezegging van de exporteur dat hij zijn prijzen zal herzien, tot afsluiting van de procedure, zodat artikel 17 van verordening nr. 459/68 niet kan worden toegepast.

Dat in artikel 14 voorts is bepaald dat bedoeld geval slechts intreedt wanneer „de Commissie, na kennisneming van de in het comité naar voren gebrachte standpunten, deze oplossing aanvaardbaar acht” wil geenszins zeggen dat de Commissie en/of de Raad de voorziene procedure kunnen voortzetten totdat

het in artikel 17 omschreven stadium is bereikt, zodat het hun vrij zou staan de toezegging slechts met een gelijktijdige instelling van een definitief anti-dumpingrecht te aanvaarden.

Zulk een combinatie van naar hun aard onverenigbare handelingen ware met de systematiek der basisverordening onverenigbaar.

- 21 Het argument dat zulk een combinatie goede diensten zou kunnen bewijzen om op de nakoming der toezegging toe te zien en in geval van schending te kunnen optreden, kan dan ook niet worden aanvaard: volgens verordening nr. 459/68, en wel met name volgens haar artikel 14, lid 2, sub d, dient de Commissie in zodanig geval het in artikel 10 bedoelde onderzoek naar de feiten te hervatten.

In deze bepaling ligt besloten dat de Commissie, indien zij de voorwaarden daartoe vervuld acht, terstond tot instelling van een voorlopig anti-dumpingrecht of andere noodzakelijke maatregelen mag overgaan, mits ertoe wordt besloten met het oog op de situatie welke door de niet-nakoming van de toezegging is veroorzaakt.

In ieder geval strekt verordening nr. 459/68 ertoe te verzekeren dat bij het nemen van bedoelde maatregelen de in artikel 10 omschreven formaliteiten — en de in het artikel besloten liggende garanties — worden geëerbiedigd.

- 22 Het argument dat verordening nr. 1778/77 als een rechtstreeks op artikel 113 van het Verdrag berustende maatregel sui generis zou zijn te beschouwen, waarvoor verordening nr. 459/68 niet zou zijn geschreven, houdt een miskennis in van het feit dat de hele procedure in het kader van de bepalingen dier verordening heeft plaats gevonden.

Als de Raad ter verwezenlijking van een der doelstellingen van artikel 113 van het Verdrag eenmaal een algemene regeling heeft gegeven, staat het hem niet vrij in bijzondere gevallen van de aldus vastgestelde regelen af te wijken, aangezien zulks de legislatieve systematiek van de Gemeenschap zou ondergraven en ten koste zou gaan van de gelijkheid der justitiabelen voor de wet.

Het beroep is derhalve in zoverre gegrond.

En voor zover het beroep tegen artikel 3 van verordening nr. 1778/77 gericht is, zal dat artikel het lot van de artikelen 1 en 2 moeten delen.

25 Als de procedure krachtens artikel 14 van de basisverordening vanwege de toezeggingen der vier belangrijkste Japanse producenten moest worden afgesloten, wil dat zeggen dat er geen aanleiding bestond tot toepassing van artikel 17, waarin de Raad wordt bemachtigd tot definitieve inning van de bedragen van de zekerheidsstelling voor het voorlopig recht.

Voorts kan zulk een besluit volgens artikel 17 slechts tezamen met de instelling van een definitief anti-dumpingrecht worden genomen.

Dit betekent met name dat de Commissie inning van de bedragen der zekerheidsstelling alleen kan voorstellen wanneer zij „een communautair optreden”, dat wil zeggen de instelling van een definitief anti-dumpingrecht, voorstelt.

26 Deze uitlegging vindt steun in artikel 16, lid 2, volgens hetwelk de Commissie een voorstel tot communautair optreden uiterlijk een maand voor het verstrijken van de geldigheidsduur van het voorlopig anti-dumpingrecht bij de Raad moet indienen.

In dezelfde richting wijst artikel 17, tweede lid, sub b.

Volgens artikel 19, lid 3, van de basisverordening mag een voorlopig anti-dumpingrecht slechts worden geheven voor zover er een marge van dumping en belangrijke schade zijn geconstateerd.

De Raad schijnt het zelf in die zin te hebben verstaan, toen hij in artikel 3 van de bestreden verordening bepaalde dat de bedragen van de zekerheidsstelling „definitief [zouden] worden geïnd voor zover ze het in deze verordening vastgestelde recht”, dat wil zeggen het percentage van het definitieve anti-dumpingrecht, waarvan de toepassing was geschorst, „niet overschrijden”.

27 Ook in zoverre is het beroep derhalve gegrond.

Waar in artikel 4 van verordening nr. 1778/77 slechts de inwerkingtreding der voorafgegane bepalingen wordt geregeld, is tegen vernietiging van de verordening als geheel niets in te brengen.

28 Uit het hiervoor overwogene — en uit hetgeen verzoeksters in de parallel lopende zaken 113/77, 118/77, 119/77 en 120/77 hebben betoogd — volgt dat verordening nr. 1778/77 onrechtmatig is, zodat het beroep gegrond is.

De verordening zal derhalve, in voege als verzocht, moeten worden vernietigd.

- 29 Evenwel zij opgemerkt dat vernietiging van verordening nr. 1778/77 niet afdoet aan de toezeggingen der belangrijkste Japanse producenten, volgens welke zij hun prijzen zodanig zouden herzien dat de marge van dumping verdwijnt, zodat de toezeggingen volledig rechtsgeldig blijven, terwijl ook artikel 14, lid 2, juncto artikel 10 van verordening nr. 459/68 erop van toepassing blijft.

De kosten

- 30 Nachi is in het gelijk gesteld. Derhalve moet de Raad in de op het kort geding en op de zaak ten principale gevallen kosten, uitgezonderd die welke door de gevoegde partij werden gemaakt, worden verwezen.

De gevoegde partij dient te worden verwezen in haar eigen kosten en in die welke door haar toedoen aan verzoeksters zijn opgekomen.

HET HOF VAN JUSTITIE,

uitspraak doende,

1. Vernietigt verordening nr. 1778 van de Raad van 26 juli 1977 houdende instelling van een anti-dumpingrecht op kogellagers en kegellagers, van oorsprong uit Japan;

2. Verwijst de Raad in de op het kort geding en op de zaak ten principale gevallen kosten, uitgezonderd die welke door de gevoegde partij werden gemaakt;
3. Verwijst de gevoegde partij in haar eigen kosten en in die welke door haar toedoen aan verzoeksters zijn opgekomen.

Kutscher Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Donner Pescatore
Sørensen O'Keefe Bosco Touffait

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op negenentwintig maart negentienhonderdneegenenzeventig.

De griffier
A. Van Houtte

De president
H. Kutscher

CONCLUSIE VAN DE ADVOCaat-GENERAAL J.-P. WARNER
(zie zaak 113/77, blz. 1212)